

השידוך בין גח"ל למרכז החופשי וע"מ עמד להתפוצץ

בגלל ויכוח על יופי הכלה וכוח הגברא של החתנים

של עד ארבעה מנדטים, מנבאים גם ל-גח"ל עלייה של בין שניים לשלושה מנדטים. משום כך, טוענים מומחי הבחירות של גח"ל, אין תמיר יכול לתבוע 4 מנדטים עד למקום ה-31. לכל היותר הוא יכול לתבוע ארבעה מקומות עד למקום ה-35, אם לקחת בחשבון שגח"ל יקבל 29 מנדטים במקום 26, תמיר ארבעה במקום שניים וע"מ 2 במקום השלושה שיש להם עתה. מכיוון שאייאפשר להוריד את ייצוגה של הרשימה הממלכתית על סמך המישאליים, הרי הם יהנו מהמנדט השלישי עד למקום ה-35 במקום תמיר.

הדרישה שתמיר יקבל ייצוג של מנדט אחד בכל עשירייה נראית על כן גבירינית ביותר, אפילו בהסתמך על מישאלי דעת-הקהל שתמיר מנספך בהם ברמה, תוך התעלמות מהעובדה שגם לפני הבחירות לכנסת השביעית ניבאו לו המישאליים ייצוג דומה, והתחזית התבדתה עם היוודע תוצאות הבחירות.

הבדיחה הגדולה בכל הפרשה היתה ששני השותפים דיברו על הגדלת כוחם עד ל-38 מנדטים לפחות, אבל איש מהם לא הסתכל על המקום ה-31 כמקום ריאלי. השידוך הפך כתוצאה מכך להתמקחות מבישה של שחטנות הדדית. חשבוניותיהם של שני הצדדים היו ריא-

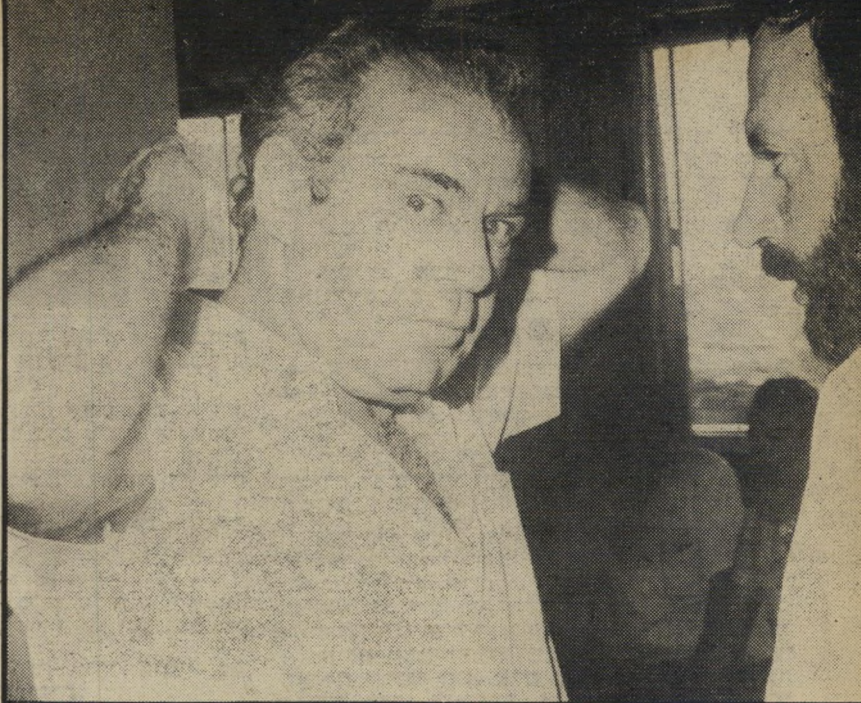
חירות — להוציא את נאמניו האישיים הספורים של בגין — ולפעול להדחתו. משום כך עמד בעקשנות להעניק לתמיר ייצוג קטן ככל האפשר ברשימת המועמדים לכנסת.

● שמואל תמיר הבין כי הליכוד עבורו אינו כותונת פסים להתהדר בה, אלא כותונת משוגעים שנועדה לכבול אותו ולסתום את פיו. אנשיו הבינו כי הליכוד הוא סיוע קיומו העצמאי של המרכז החופשי.

משום כך התפוצץ השידוך על עניין הרכב רשימת המועמדים, כשגח"ל תובע אולטימטיבית את "צילום המצב הקיים", והמרכז החופשי מבקש להתחשב "בתחזיות וציפיות".

בלשון פרונטית יותר: כיום יש לשלושת שותפי הליכוד 31 מקומות בכנסת (26 לגח"ל; 3 לע"מ; 2 לתמיר). תמיר תבע ייצוג של ארבעה מאנשיו ב-31 המקומות הראשונים ברשימה (עבורו, עבור שוסטק, אהוד אולמרט ועקיבא נוף) ומקום רביעי ברשימה עבורו. גח"ל היה מוכן להעניק לתמיר רק שני מקומות ב-31 המקומות הראשונים, כשלתמיר עצמו מיועד המקום השביעי בלבד.

היתה זו סטירת-לחי מצלצלת לשמואל תמיר, שכן שתמיר חי מזה חודשים מיספר בתחושה שהוא עומד להכפיל את

להיות או לחדול? זו השאלה הניצבת עתה בפני שמואל תמיר, מנהיג "המרכז החופשי". הנראה בתמונה בחברת נציגי תנועתו בהסתדרות, העורך-דין המלחין עקיבא נוף. לתמיר ברור כי הצטרפותו לליכוד תהיה סתימת הגולל על הופעתו העצמאית וכי יבלע שוב במכונה הגדולה בגח"ל.

חל קילקול - אין טעם

ליים, כדי לזכות ב-35 מנדטים — ארבעה מנדטים יותר ממה שיש לליכוד בכנסת הנוכחית — הם יצטרכו לגייס לפחות 120 אלף קולות יותר מאשר קיבלו בפעם שעברה (בגלל הגידול במספר הבוחרים). פירוש הדבר: הגדלת כוח המערך הימני כמעט בשליש לעומת מספר המצביעים עבורו בבחירות הקודמות. לדעת הכל זאת היתה משימה בלתי אפשרית. אם יכול אחד מהצדדים לגדול — הרי זה רק על חשבונם של השני. משום כך נזהרו שני הצדדים מהליכוד כמו מפני מחלה מאררת.

ייצוגו בכנסת. תחושה זו מתבססת על מישאלי דעת-הקהל, שנערכו עלידי מכו"ם גים שונים. המישאליים האחראיים מנבאים לתמיר עלייה בייצוג מ-2 מנדטים בכנסת הבאה עד 4 מנדטים מינוס, כלומר, שלוש או ארבעה מנדטים.

על סמך תחזיות אלה תובע תמיר לקבל ארבעה מקומות בטוחים ב-31 המקומות הראשונים ברשימת הליכוד לכנסת. אילו היו המישאליים מנבאים רק זאת, היתה תביעתו של תמיר מוצדקת. אבל אותם מישאליים עצמם המנבאים לתמיר עלייה

שהחלו להתמקחות קטנונית וקולנית על הגדולה. כשהמחותרנים מנסים להעמיד פנים כאילו מדובר בייחוס המשפחתי, הוויכוח התפשט להתנצחות על יופיה של הכלה ועל כושר הגברא של החתנים המיועדים, כשמרגע ררגע נעשה ברור יותר מה שהיה מוכן מלכתחילה: שאיש, מלבד אנשי הרשימה הממלכתית חסרי הגדולה, אינו מתכוון להעמיד חופה.

גם לאנשי חירות בראשות מנחם בגין וגם לאנשי המרכז החופשי בהנהגת שמואל תמיר היה ברור כי הליכוד הוא מילכוד. כל אחד מהצדדים ידע שאסור לו להופיע בציבור כמי שמתנגד לליכוד הימני וגם לא כמי שמפוצץ אותו בענייני כסאות. יחד עם זאת ידע כל צד כי ליכוד בין שני צדדים אלה פירושו מוקש זמן שית' פוצץ תוך זמן קצר ביותר.

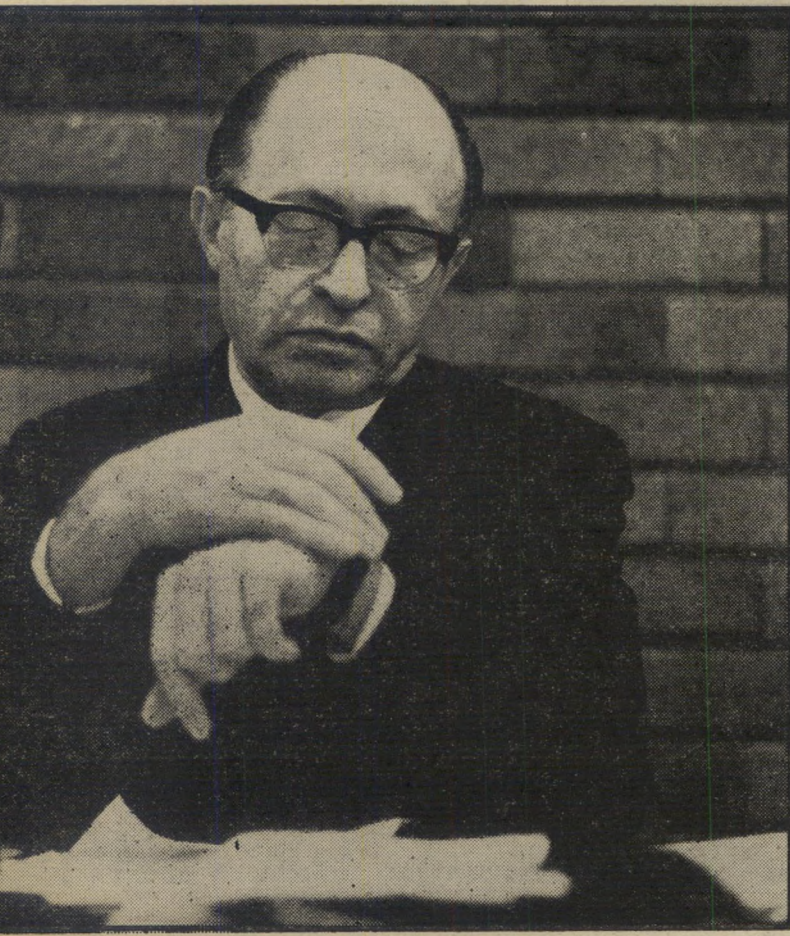
● מנחם בגין חשש מהרגע הראשון כי חזית משותפת עם שמואל תמיר פירושה החדרת גייס חמישי אל תוך מחנהו. הוא ידע כי בבוא הזמן עתיד תמיר ללכד את כל שותפי הליכוד ואפילו חלק ניכר מאנשי

דאם היית מוכנה לשכב איתי "תמורת מיליון לירות?" שאל פעם המחזאי האירי הנוודע, ג'ורג' ברנרד שאו, גברת ברישית כבודה. "תמורת מיליון לירות אהיה מוכנה לעשות הכל," השיבה הגברת. "והאם תמורת לירה אחת תהיי מוכנה לשכב איתי גם כן?" המשיך שאו ושאל. "אדוני," התכעסה הגברת, "למה אתה חושב אותי?"

סיכס שאו את הוויכוח ואמר: "מה שאת, כבר קבענו — עכשיו נותרה רק בעיית המחיר".

שלושה שבועות אחרי תחילת שיחות הליכוד בין המפלגות הימניות, יכול היה כל אחד מהשותפים למשאומתן לטעון כלפי שאר המשתתפים: "מה אתם — כבר קבענו. עכשיו רק נותרה שאלת המחיר".

● מהרגע הראשון היה ברור כי שום חילוקי דיעות רעיוניים לא ימנעו את הקמת הליכוד, והוא יקום או יפול על עניין המחיר. המחיר במקרה זה מתבטא בכסאות. כך הפכו שיחות השידוך בין המחותרנים, מרגע

מאחרים את הרכבת יגאל הורוביץ, מנהיג הרשימה הממלכתית, מסתכל על שונו, כשהוא עומד בחברת אלוף-מיל (מיל). אריק שרון, הקטליזטור של הליכוד, לאנשי ע"מ היה ברור כי הופעה יעילה פירושה חיטול רשימתם, לכן קיבלו את כל תנאיו של מנהיג חרות מנחם בגין.